Sheboygan Nieuwsbode.

J. QUINTUS, Uitgever & Redacteur.

ABONNEMENTS-PRIJS.

Voor 1½ jaar	$ 2,00.
Voor een jaar	$ 1,50.
Voor zés maanden	$ 1,00.
Voor drie maanden	$ 0,50.

Alles volstrekt in vooruitbetaling.

Verschijnt eenmaal per week.

PRIJS DER ADVERTENTIEN.

Voor een jaar, niet boven de 5 regels	$ 5,00.
Boven 8 tot 16 regels, voor de eerste plaatsing	$ 1,00.
Voor 8 regels of minder, dito	$ 0,50.
Voor elke volgende plaatsing	$ 0,25.

Brieven en ingezonden stukken franco.

2de JAARG. NO. 13. VRIJDAG 21 FEBRUARIJ 1851. NO. 65.

Eenig orgaan der Nederlanders in Noord Amerika, aan het nieuws, den toestand en de belangen van het Oude en Nieuwe Vaderland gewijd.

THE SHEBOYGAN NIEUWSBODE,
The only Dutch (or Holland) paper in the United States
IS PUBLISHED EVERY FRIDAY,
at the rate of $1,50 per annum or $1,00 for six months,
☞ Payable in advance. ☜
Office: near the Sheboygan Foundry.

TERMS OF ADVERTISING:
(*Sixteen lines or less make a square.*)

Square, for 1 week	$1,00	Square, 6 months	$5,00
„ „ 2 weeks	1,25	„ one year	8,00
Business Cards, of 5 lines or less, per an.	5,00	Every subsequent sq.	4,00
		One column, 6 mo'ths	20,00
Square, 3 months	3,00	„ „ 1 year	30,00

All casual advertisements must be paid for in advance.
☞ Postmasters throughout the Union are politely requested to act as agents for this paper.
—Letters and Communications to be prepaid.

J. QUINTUS.
Sheboygan, Wisconsin. Publisher & Editor.

Ingezondene Stukken.

Voor den Sheboygan Nieuwsbode.

De Slaven te Nieuw-Orleans.

Ik kan mij niet weerhouden mijn vol gemoed, dat dagelijks zoo dikwijls ik een nieuwsblad in handen neem, met diepe verontwaardiging en innig medelijden wordt vervuld, nog in eenige regelen voor mijne Landgenooten lucht te geven betrekkelijk de Slavernij en de in de laatste helft des verleden jaars op nieuw bekrachtigde en verzwaarde wet op voortvlugtige slaven.

Velen toch meenen dat de Slavernij niet zoo slim is. Ja sommigen zouden beweren willen, dat het lot der slaven nog de voorkeur zou verdienen boven dat der dienstbare en arbeidende klasse in Nederland! Andere spreken van eene vroegere bestelling der Voorzienigheid, welke dezen stam van ons menschelijk geslacht tot zulk eenen jammerlijken, hoogst ellendigen staat zou hebben veroordeeld, en vinden hierin verschooning voor de koelheid huns harten dat van menschenliefde moest gloeijen. O! arme Christen, die koud van harte zijt!

Mijne Vrienden! Tijdens mijn verblijf te Nieuw-Orleans heb ik dezen slaven- en menschen-handel gezien. Dagelijks staan daar honderden van menschen, van gelijke bewegingen als wij, ja! van hetzelfde bloed, oud en jong, mannen en vrouwen, gelijk in Nederland de paarden en beesten op de markt voor een iegenlijk te koop. Als beesten worden zij ter markt gebragt, ja somtijds zelfs bij publieke opveiling stuk voor stuk aan den hoogsten bieder verkocht.

Uit hun Vaderland vervoerd, van familien en vrienden ontrukt, gelijk wilde paarden op de jagt gevangen en gedresseerd, staan daar menschen met het enkel onderscheid in kleur gelijk wij, met redelijke vermogens begaafd, geschapen en bestemd om hunnen Schepper te leeren kennen en beminnen als werkbeesten te koop!

Zondaars gelijk wij, maar waar Christus voor gestorven is en opgewekt tot regtvaardiging en heiliging en zaliging door het geloof in Zijnen naam, staan daar te koop voor geld, tot werktuigen van woeker en eigenbaat.

De mensch, die door de hand zijns Scheppers zoo wonderbaarlijk is gemaakt en reeds door zijne regtopgaande gestalte en heerlijk spraakvermogen boven al het gedierte uitmunt—te koop!

De mensch, de heer van al het geschapene, die van zijnen Schepper de magt ontving over de visschen der zee, het gevogelte des hemels en het viervoetige en kruipende gedierte zonder eene uitzondering tot zijne dienst en spijze—te koop!

De mensch, geschapen naar Gods beeld, met eenen redelijken en onsterfelijken geest, vatbaar voor de hoogste genietingen, een weinig minder gemaakt dan de Engelen, met eere en heerlijkheid gekroond,—te koop!

De mensch in wiens heerlijke gestalte zich menigmalen Engelen, ja de Zoon Gods op aarde zich vertoonde als onder zijne broederen, die van Godswege vrije mensch, is daar ter markt gebragt door zijns gelijken, zijnen evenmensch, zijnen laaghartigen, baatzuchtigen, trouweloozen broeder, om als een koe, een paard, een muilezel? neen, VOOR SLAAF te worden verkocht! Te koop voor Spanjaards, Portugezen, Franschen, Italianen en iedereen voor eene levenslange Slavernij. Wat dunkt u arbeider en dienstbare in Nederland, zoudt gij daar ter markt te koop willen staan?

"Gij zult uwen naasten liefhebben als uw zelven."

Gij die dit hartgrievend schouwspel van menschelijke wreedheid hebt gezien, en er is niet eene traan uw oog ontweld, noch een zucht van den bodem uws harten voor deze ongelukkigen, onnoozelen, onschuldigen opgestegen ten Hemel, en schaamte heeft uw aangezigt niet doen gloeijen voor de oogen dezer en voor God,—wees dan verzekerd dat gij alle gevoel van menschelijkheid hebt uitgeschud en Christus leer en Christus geest nog geen den minsten invloed heeft gehad op uw verstaald gemoed.

In den dag der dagen, waar liefde de maatstaf van het eeuwig oordeel zijn zal, zult gij, met hen, die daar geacht als beesten, op de markt stonden, verschijnen voor het alwetend jongste gerigt. De oogen die u daar zagen zullen u herkennen, en, tenzij gij u bekeert, zal de onvermijdelijke uitspraak des Regters zijn moeten: "Gaat weg van mij, mensch zonder liefde, God heeft voor u geen hemel!" Gij moogt u nu een Christen noemen en met ijver strijden voor een of ander leerstuk, anderen verdenken en veroordeelen die zoo niet gelooven als gij, dit zal u niet baten. "Liefde voor de een, Liefde jegens de ander, Liefde omtrent allen moet uw hart vervullen, moet de vrucht zijn van uw geloof en hope, of uwen roem is ijdel en uw geloove dood. Gij zult uwen naasten lief hebben gelijk uw zelven.

Twee maanden lang heb ik het leven en de behandeling van twee slavengezinnen, waarvan de eigenaars Franschen waren, dagelijks gezien. Deze hadden schijnbaar een zeer goed leven. De mannen werkten op den tijd van 's morgens 7 tot 's avonds 6 uren, en aten en dronken als in hun eigen gezin, en men zou oppervlakkig gezegd hebben, deze hebben het werkelijk beter dan velen in Nederland. Maar alhoewel deze Franschen zeer goed waren jegens hen, zoo was het voor hen toch niet anders dan de goedheid van een boer jegens zijne paarden en zijn vee. Niet hun geluk maar hunne eigene beurs was het doel. Zij waren geen meester, noch van vrouw en kinderen, noch van zich zelven, en geene andere belooning ontvingen zij voor hunnen arbeid, dan de domste muilezel in de stad, dat is, hun onderhoud. De heeren en dames hadden vermaak in de zwarte kinderen, zij mishandelden ze niet, zij speelden er mede, maar op eene wijze als de landbouwer vermaak vindt in het springen en spelen van zijne kalveren en veulens.

Hunne vaders en moeders hadden hen te voeden en te verplegen, maar zij hadden ze niet te bevelen, noch vermanen, noch bestraffen. Wanneer zij in het spelen elkander bezeerden (zijnde meestentijds geheel naakt) of verongelijkten en schreiden, dan hadden de moeders er zich niet mede te bemoeijen, maar de blanke juffers deden onderzoek, stilden ze, of vermaanden en bestraften de schuldigen. Nogmaals moet ik herhalen dat zij ze niet mishandelden, maar zij traden in het regt der ouderen; deze moesten van achteren staan, zwijgen, en alleen aanzien wat met hunne lievelingen gedaan werd, dat is, OPGEVOED TOT SLAVEN. Zij mogten niet een woord spreken, noch voor den een noch voor den ander, en wanneer de moeder zich soms wel eens niet kon weerhouden, dan werd haar op eene gebiedende en schampere wijze al ras het zwijgen opgelegd. De kinderen zagen dan ook niet naar hunne ouders om, om troost of bescherming, maar namen, hiertoe reeds gewoon, steeds hunne toevlugt tot de dames. O! hoe zou zulks een en ander onze teederhartige moeders wel bevallen? En nu de mogelijkheid, ja de waarschijnlijkheid, dat weldra, misschien morgen wel, eerlang zeker de compagnieschap der heeren wordt verbroken, of dat de een of ander sterft, en deelnemers of erfgenamen verdeelen of verkoopen de nalatenschap; dan worden ook de ouders en de kinderen, als behoorende tot de *dingen* van den boedel, naast paarden en muilezels verdeeld, of ook wel stuk voor stuk publiek opgeveild en aan den hoogsten bieder verkocht. Echtgenooten worden gescheiden, kinderen hunnen ouders ontrukt, om welligt nimmer elkander weder te zien of van elkander te hooren. Allen krijgen welligt andere eigenaars, misschien harden en ontaarden. Dit is de beste verwachting dier arme slaven, ofschoon zij thans een schijnbaar goed leven genieten en den onbezorgden kost hebben. En deze twee gezinnen zijn mogelijk twee uit duizend die zulke goede meesters hebben.

Echtgenooten, vaders, moeders, kinderen, zoudt gij wel in hunne plaats willen staan, al moest gij ook het brood der armoede en der schande eten? Komt! stelt, verbeeldt uw zelven eens in hunne plaats en denkt dan eens na wat gij zoudt wenschen dat uwe medemenschen voor u zouden doen. *Doet gij voor hen ook alzoo.*

Op de straat heb ik gezien, dat een heer zijnen slaaf een slag om het hoofd gaf dat hij tuimelde, en de onnoozele stond op, om op nieuw met vloeken en schelden, overladen te worden. Ik heb anderen gezien, hebbende een' kogel met een' ijzeren keten aan een hunner beenen vastgehecht, welken zij moesten dragen wanneer zij van de eene plaats naar de andere vervoerd worden. Anderen met een' ijzeren keten gebonden op de plaats waar zij werkten, en nog anderen met het hoofd en de schouders in twee ijzeren beugels, die op de schouders met ijzeren pinnen aan elkander gehecht waren, welke als horens boven het hoofd uitstaken en derzelfs toppen even buitenwaards gebogen. Zoo moesten zij werken, en dat welligt om geene andere reden dan dat zij getracht hadden of verdacht waren van te zullen ontvlugten.

Des avonds zijn allen gelijk gesteld met dronkaards en brassers, daar zij even als deze binnen 's huis moeten zijn, wanneer het kanon des avonds den tijd van acht ure aankondigt. Dit een en ander heb ik gehoord en gezien, en naar men mij verzekerd heeft, moet de behandeling der Slaven op de plantagien alleronbarmhartigst zijn.

Moet men niet verbaasd en verlegen in de bitterste teleurstelling op het zien van zulke barbaarschheid, vragen: Is dit Amerika? Is dit dat beroemde land? Vrijheid? Een christenland? Alom bestraald met het Evangelielicht? Ongeloofelijk!!!

Chicago, Ill. Febr. 1851. H. v. D. K.

Voor den Sheboygan Nieuwsbode.

ALBANY, 1 Feb. 1851.

Sedert 1 Jan. l. l. bestaat alhier eene vereeniging van Hollanders, onder den naam van *Nederlandsche Gereformeerde Vergadering.*—Zij heeft ten doel de zuivere Gereformeerde leer te handhaven, uittebreiden en tot derzelver opbouw hier ter stede werkzaam te zijn;-zij zorgt dat elke Nederlander zijnen kinderen onderwijs kan doen ontvangen in de zuivere Gereformeerde leer; zij zorgt dat des Zondags voor en na de middag in het openbaar eene regtzinnige predicatie wordt voorgelezen van Godzalige ontslapenen, of nog in leven zijnde leeraars; zij voorziet, voor zoo verre zij middelen heeft, in de behoeften van elken Gereformeerden Nederlander.

Zij zijn *eene* vergadering en *allen* gelijk; geene meesters of heerschappij-voerders erkennende.

Tot hunne wetten hebben zij alleen Gods woord;—zij hebben in de week *eene* bijeenkomst van stemhebbende leden, doch openbaar, zoodat een ieder tegenwoordig kan zijn; al hunne verhandelingen geschieden in het openbaar.

Niemand wordt als stemhebbend lid opgenomen, als van degenen die gereformeerd zijn, een' Christelijken wandel hebben en zich verbinden om met de vergadering mede te werken tot uitbreiding van Gods Koningrijk op Aarde, enz.

Zij kiezen uit het midden der vergadering een Voorzitter en Secretaris, en deze dienen *eene* maand. Zij hebben onder andere nuttige bepalingen besloten, het *Kort begrip der Christelijke Religie*, zooals dat door de Synode te Dordrecht in 1618—1619 gesteld is, te herdrukken, en een Committee benoemd, hetwelk gelast is, genoemd boekje na te zien, van misstellingen en drukfouten te zuiveren en aan de drukpers over te geven.

Wij hopen dat deze vergadering van onze landgenooten mag blijven voortgaan op den ingeslagen weg; dat zij steeds *Gods eer* zal blijven bedoelen en in liefde en eensgezindheid zal blijven arbeiden tot heil der zielen.

Wij hopen en wenschen dat de Nederlanders welke hier ter stede des Zondags ronddwalen en dien dag in ijdelheid doorbrengen, mogen opgaan tot de openbare bijeenkomst dezer vergadering. A.

VADERLANDSLIEFDE.

Vaderlandsliefde is alleen mogelijk, onder voorwaarde van vrijheid en regtvaardigheid.—Hoe is het mogelijk een land te beminnen, hetwelk alles ontneemt en niets geeft? Hoe kan er liefde *voor* en vertrouwen *op* eene Regering bestaan, welke niets voor het volk doet, en gebiedt dat het volk alles voor haar doen en voor haar opofferen zal? Kan de mensch tegen zijne natuur, in strijd met zijne zelfsliefde, een vaderland beminnen, dat hem zijne vrijheid als mensch en als Christen tracht te ontrooven? Dat hem onregtvaardig alle deelneming in de behartiging der algemeene belangen, die ook zijne *eigene* zijn, poogt te onthouden? Dit ware onnatuurlijk, en juist daarom onmogelijk. Welke Goddelijke wet gebiedt hem toch, dat hij een ander *meer* zal beminnen dan zich zelven? Immers geene?—Kan de Schepper der menschelijke natuur (*het zij met eerbied gezegd*) wel zoodanige wet aan haar geven? Immers neen. Wel *zijnen naasten als zich zelven* lief te hebben. God kan toch zijn eigen werk niet willen vernietigen. Vaderlandsliefde is *een* met zelf-en menschenliefde, dit staat boven alle

bedenking.—Wij hebben ons land *(Amerika)* lief, omdat wij ons zelven liefhebben, dus in zoo verre, als wij ons daar wel gevoelen, als het ons daarin aan geene gelegenheid en bescherming ontbreekt om onze krachten vrij te ontwikkelen, onzen toestand te verbeteren en in veiligheid het onze te genieten, eerlijk te vermeerderen en aan onze betrekkingen bij ons sterven zoo ook weder over te dragen. Wie durft het tegenspreken?

Hoe is het nu in Nederland gesteld met de voorwaarde onder welke alleen vaderlandsliefde mogelijk is? Verre, zeer verre verwijderd van hetgene het zijn moet. En dit kan, zoo lang er geene verbetering aangebragt wordt in het staatsbestuur, van boven tot beneden, *onmogelijk* anders zijn: het volgt uit de natuur der inrigting even als de verrotting uit den dood.

Er is in Nederland geen volks leven, geene Nationale kracht die zamen werkt met de kracht der Regering, om het algemeen heil te bewerken, te vestigen en uit te breiden. Alle kracht en invloed van bestuur, berust door de verblinding der Regering in Nederland geheel in eenige honderden begunstigden, die scherp van het volk afgescheiden en daarop uit de hoogte nederziende, den volstrektsten *alleen*-handel drijven met de regten en vrijheden der Hollandsche natie.—En, O jammer! in Nederland, eens zoo *prat* en *fier* onder de leiding van de vorsten van Oranje, buigt de doodstille en gedwee natie zich lijdelijk onder eenen last, die door de *bevoorregten*, door de verregaandste Aristocraten haar wordt opgedrongen. Het volk is naar hunnen waan alleen om hen aanwezig, en moeten dus in alles, bereiken zij hun doel, lijdelijk naar hen hooren, zonder zelfs eenig inzigt in de zaken te hebben of eenigen invloed op de algemeene belangen te mogen oefenen. Zij gebruiken het zoo zuur verdiende geld der natie, niet ten algemeenen nutte, maar tot zelfs-verrijking en om zich steeds in wassende weelde te baden.—Eenige edele en vrijdenkende *Democraten*, dubbele ja drie dubbele lof zij u toegebragt, die gij zoo wel verdient, voor uwe inspanning en luide stemsverheffing om Nederland uit zijnen diepen slaap wakker te maken!—Maar wee U! gij Aristocraten, die dezen naam verdient in deszelfs volste beteekenis, gij dringt u als vledermuizen in de reten van troon en altaar, en doet deze onder het luid geroep van vurige liefde voor beiden, ook beiden hoe langer zoo meer waggelen; gij vliedt het licht, omdat uwe werken boos zijn. Wat roept gij vaderlandsliefde? Hebt gij Nederland lief? Zoo ja, toont ons dit dan door uwe daden, door uwe opoffering door de vermindering uwer groote bezoldigingen, door vrijheid en regtvaardigheid te bevorderen, dan zullen wij in uwe vaderlandsliefde gelooven, dan zal de Natie zich als een eenig man aan u aansluiten en door u aan den Koning. De vaderlandsliefde zal dan de Regering weder verbinden met het volk; die eendragtsband, zoo versterkt en toegehaald, zal Nederland weder magtig en gelukkig maken. *Zoo worde het.* En wij Nederlanders in Noord-Amerika zullen ons verblijden.

Albany, 1 Feb. 1851. A.

Voor den Sheboygan Nieuwsbode.

OOTMOED!

Twee vrienden vereenigd door den band der Natuur, door eens gestemde zielen, gingen op den laatsten avond van het jaar, in den stillen eenzamen nacht. De vlakte lag om hen in eenen winterslaap, ongetooid en kaal; de ruischende nachtwind vloog over de ledige velden, door zijne onzigtbare kracht knakten de toppen der bladerlooze boomen; onder de voeten der wandelaren kraakte de sneeuw der straten, en al het levende had voor de snijdende winterkoude, zijn toevlugt onder het warme dak, en in den opbeurenden kring der gezelligheid gezocht. Boven aan den helderen Hemel echter stond de zilveren maan, klaar en glansrijk, en millioenen sterren flikkerden even als voor duizend en nogmaals duizend jaren over de bestorvene aarde, schitterende knoppen aan het groote firmament, duizende sprekende getuigen van het bestaan van Hem die altijd was, en altijd zijn zal, sprekende getuigen eener eeuwigheid, voor welker gedachte alle aardsche glans en pracht verzinkt, eener eeuwigheid, wier alvermogen, aardsche grootheid doet zwichten, en als met reuzenkracht in het stof werpt. De beide vrienden stonden en blikten stilzwijgende over de aarde heen, verhieven sprakeloos hun oog naar den Hemel, en beider harten klopten hooger in een gevoel; zij bukten hunne hoofden, als stil biddende, drukten elkander de handen, en staarden eene poos zwijgend, de maan en de duizend zonnen van den nacht aan. Wie vermag die lichten te ontsteken? hunne baan kunnen wij meten, maar wie zegt ons, wanneer hun licht begon en wanneer het uitgedoofd zal worden? duizende jaren staan die zonnen, duizende jaren wandelt iedere planeet haren weg, en om deze millioenen sterren draaijen zich weder andere werelden, die onze oogen, hoezeer ook door de kunst gewapend, niet zien, en alle deze werelden zijn grooter dan de onze, alle deze werelden zijn strijdperken van schepsels; en zonnen en planeten, en aarde en schepsels zijn werken van éénen grooten Geest, die hunne baan afperkt, ze vernietigt en op nieuw schept, die hun lot bestemt en in eene eeuwig wederkeerende schepping onderhoudt, wat Hij voortbragt en de lust zijner oogen is.

Oorsprong van alles! —Kring van werelden!—En de mensch het zonnestofje daarin!—des menschen geest het zich bewegende stipje van het ei in eene Eeuwigheid!—daar sprak de eene vriend het woord *Ootmoed* en beide gingen stil naar hunne woningen terug.

Ja, mijne lezers! indien wij een nieuw levenstijdperk intreden, dan moeten wij gelijk de beide vrienden, eenen blik door het leven, en daarna eenen blik naar het uitspansel boven ons werpen, om in ons het gevoel van ootmoed op te wekken, dat uit deze beschouwing volgen moet; en met de gelofte van ootmoedig te zijn, de nieuwe baan intreden, welke zich voor ons opent.

Waar zijn ze gebleven de volken, de natien die eenmaal de wereld beheerschten, en trotschelijk hunne namen op de ijzeren zuilen der geschiedenis griften? Waar zijn de Indianen, die Azia onder het juk bragten, en hunne vuurdienst met vlammende zwaarden den naburigen volken predikten? Slechts de overblijfsels van Palmira zijn getuigen van hunne grootheid en hunne vernietiging. Waar zijn de Egyptenaren wier land de wieg der vrijheid was, uit wier Oosten het Licht geboren werd, dat nog steeds het pad der denkenden bestraalt? Wij aanschouwen hunne piramiden met bewondering, maar kennen niet eenmaal de namen van hen, wier vlugge en koene geest zulk werk verzon, weten niet eenmaal welke handen deze verbazende steenklompen opstapelden; of het slaven waren met bloed en zweet bedekt, of het vrijen waren, die met trotsche zegevreugde zich gedenkteekens trachteden te stichten. Waar zijn die Romeinen, welke zich beheerschers der wereld noemden? Waar de Grieken welke ijdel op kunsten en wetenschappen, alle overige volken als barbaren verachtten? De schaduw eens priesterlijken Konings zit in het kapitool op den troon, zijne banbliksems, de laatste weerlichten van Romeinsche magt, zijn koud geworden in luchtkring van vrijer denkkracht. De prachtige ruinen van het Colliseum, de wolkenhooge Obelisk, de reusachtige Triumfpoort staan nog alleen, als eene bespotting van aardsche magt, en prediken allen trotschen, vergankelijkheid en ootmoed.

Waar zijn de Alexanders, de Cesars, de Napoleons, die zich de Grooten lieten noemen, en van eene alleenheersching droomden?

De verleidende wellust, de dolk van Brutus, St. Helena's verteerende sirocco, vernietigden hunne grootheid; en, van hunne bloedige schrikverwekkende ontwerpen, bleef ons niets als de verwenschingen, die de nakomelingschap nog over hen uitroept.

Wanneer zulke grootheid, zulke magt niet eens vaststaat, zoo lang het aspunt den aardbol houdt, o! hoe arm is dan de hoogmoed, de eigenwaan van eenen mensch, die in den stroom des dagelijkschen levens daar heen zwemt, gelijk de waterspuwende dolfijn in den onmetelijken Oceaan, die, zooals hij zijne bonte blazen in ellendige ijdelheid naar de zon opwerpt, welke in het volgende oogenblik bersten en spoorloos verdwijnen, in het midden van het heelal.

Ja, het leven van eenen mensch is slechts een oogenblik op het groote uurwerk der eeuwigheid, voor hetwelk zelfs geen wijzer is, om het aan te duiden; het doen der menschen is als eene kleine beweging des slingers, door de hand van den grooten Regeerder der wereld voortgeduwd, en altijd voortgaande om het leven zijner schepping te onderhouden. Wat helpen de opgehoopte schatten des rijken?

Wat baat titel en rang den edelen en eergierigen? Wat de praal eener aardsche vergoding den kinderen van het geluk? Voor den aanblik eens helderen sterrenacht is alle pracht der aarde slechts kinderspel, en aan gene zijde van het graf, gelden geene pralende woorden meer; alleen het gevoel der zedelijke volkomenheid neemt de mensch mede naar een beter leven.

Dat de mensch dan zijn pad in ootmoed bewandele. Ootmoed is sieraad en deugd tevens. Ootmoed is de moeder van alles goeds; zij is edelmoedig jegens den naasten, die ook maar een zonnestofje is gelijk wij. Ootmoed is moeder en dochter van zelfbeproeving en zelfbeheersching, zoo zeer door de leer der wijsheid aanbevolen. Ootmoed maakt menschelijk en toegevend voor de zwakheden onzer medemenschen. Ootmoed bewaart ons voor dwaze verheffing, en verstikt in zijne geboorte reeds het zaad des eigenwaans.

Ziet op Johannes, ziet Jezus den Meester. Ootmoed was hun sieraad, en hunne groote geestelijke werken in vrees en bescheidenheid begonnen, bestaan nog, groeijen nog als de trotsche cederen Palestina's, terwijl aardsche troonen en kroonen, en met hen de volksbeheerschers verzonken, zoodat zelfs hun spoor niet meer te vinden is.

Maar ootmoedigheid moet geene kleinmoedigheid worden, al zijn wij slechts stof, en onze werken rook in het ruim der onmetelijkheid.

Al zijn wij maar een stipje in den wereldkring, zoo zijn wij toch schepselen van den grooten God, werken zijner Almagt, werken zijner Liefde, zoo wel als de schitterende zon, en de vlammende kometen. De Alwijsheid schiep niets onnut, niets zonder doel. Hare natuur is een groote keten, waarvan de eene schakel de andere houdt. Ook wij hebben deel aan dit groot bestaan, al zij dit nog zoo kort, nog zoo gering; ook voor ons schijnt de zon, ook voor ons bloeijen de velden, ook voor ons geeft het gebergte zijne schatten, en de diepte der zee hare kostbaarheden. Ja, wij zijn meer dan deze levenlooze naturen, want wij beheerschen dezelve, en weten ze tot onze dienst te dwingen.

Doch ook daarom zijn wij andere wezens; de nakomelingschap oogst onze zaden, veelal zonder te bemerken, zonder het dank te wijten; en van geslacht tot geslacht gaan onze daden over voor vreemden en het toekomstige.

Op de zerken en grafheuvelen der voorlang verdwenenen, verheugt zich het volgend geslacht, in het genot van zegekransen en feestmalen, welke zij, die zonder ontwaken sluimeren, de afgescheidenen bereiden, in het zweet van den dagarbeid, met bloedige kroonen van zelfopoffering en der menschenliefde.

Zoo staat dan de mensch vast op zijne plaats, zonder trotsheid of eigenwaan; hij volbrengt stil en bescheiden zijne taak, en voltooit naar zijne kracht den arbeid, die Gods stem en eigen gevoel hem aanbeval.

Eenvoudig maar niet kleinmoedig, vrolijk, werkzaam en vlijtig, maar zonder hovaardij, wandele ieder door dit leven; houdt vooral de regte lijn op uw pad, vermijdt den krommen weg, alwaar het bedrog, de vooroordeelen, de arglist en huichelarij wonen en op u loeren; dan hebt gij reeds eenen grooten stap gedaan, tot volmaking uws wezens, dan zult gij met ieder Nieuwjaar in uw gedachtenis boek kunnen inschrijven, een verblijdend altijddurend gedenkteeken van verkregene kennis en steeds meer verworvene menschenwaarde.

BUFFALO, N. W. A. VAN CATZ SMALLENBURG.
Januarij 1851.

DE NIEUWSBODE.

SHEBOYGAN, WISCONSIN.

VRIJDAG, DEN 21 FEBRUARIJ 1851.

Senator H. Dodge en het Presidentschap.

Daar het thans zoo gewigtig is dat de gansche Democratische Partij zich vereenige op eenen candidaat, vereischt het een goed verstand en scherp vernuft om de regte soort van timmerhout uit te zoeken voor een' candidaat naar het Presidentschap. Een Washington Correspondent der Cleveland *Plain Dealer* (Goed Rond) schrijft aangaande deze zaak eenige belangrijke punten en in het bijzonder de genegenheid van Senator Benton jegens Gouverneur Dodge van dezen Staat: Hij zegt:—*(Mil. Wisconsin.)*

"Een uitmuntend democraat van New-Engeland zeide mij heden, dat hij gisteren bij Kolonel Benton was, als wanneer hij de bijna eenparige herkiezing van Generaal Henry Dodge, van Wisconsin, naar den Ver. Staten Senaat vernam, en hij zeide dat Benton terstond verklaarde, dat Gen. Dodge de man voor het aanstaande Presidentschap was; en zijne verklaring vindt hier eenen weerklank onder de meest liberale mannen. Gen. Dodge was de vroege en intime vriend van JACKSON, en men zegt dat hij de man was dien Jackson om John C. Calhoun naar Zuid Carolina wilde gezonden hebben. Men zegt van hem dat hij de beste kavallerie officier in het Ver. Staten leger was, uitgezonderd Kolonel Harney. Sedert zijne jeugd is hij vertrouwd geweest met het Groote Westen, is voor haven verbeteringen en heeft altijd regt gestemd op de groote questies des tijds. Zijne gezondheid, welke een jaar geleden niet best was, is nu geheel hersteld, en men ziet hem bijna elken dag rond het terras van het kapitool wandelen, de regtopgaandste en meest krijgshaftigste man in Washington, en ik geloof, meer goede lieden gunstig van Gen. Dodge te hebben hooren spreken, dan van eenig ander man in den Ver. Staten Senaat.

En rond wie kunnen de ware mannen der Unie zich beter scharen in den grooten strijd van 1852, dan rond de intime vriend van Jackson? Laat ons alle deze zaak wel overwegen, want het is inderdaad gewigtig voor allen."

LANDBEPERKING.

☞ Wij geven onzen geachten correspondent v. S. het privilegie om het volgende aangaande de aanhangige Landbeperkingswet, die thans den ganschen staat in eene spanning brengt, uit te drukken, opdat onze lezers weten mogen, wat er dienaangaande in veler gemoederen omgaat, zonder eenige verantwoordelijkheid daaromtrent op ons te nemen:

Zaturdag avond hadden wij hier eene Anti-Landlimitation meeting in Gardiner's Hall, door een 1000 tal der beschaafde burgerij bijgewoond. Het presidium werd aan Judge Chandler, het Secretariaat aan den Ingenieur Jesper Vliet opgedragen. Een aantal kernachtige besluiten, naar men zegt door den uitmuntenden Ierschen Regtsgeleerde Rijan opgesteld, der behartiging van ieder verstandig burger overwaardig, werden der vergadering door Col. H. Crocker, Lid der Commissie voor de Resolutien, medegedeeld, met toejuiching aangehoord en met algemeene goedkeuring aangenomen. Dit stuk gaat naar de wetgevende vergadering, en bewijst, zoo dat nog mogt noodig zijn, dat de gevoelens van het denkende gedeelte der bevolking van Milwaukee wijd verschillen van die van sommigen harer vertegenwoordigers. Het is inderdaad bedroevend te moeten vernemen, dat mannen als George H. Walker en Charles Jenkins, ten einde, als men het noemt, politiek kapitaal te maken, maatregelen als de voorgestelde voorstaan. In den *Sentinel* van heden zie ik met genoegen dat Doran zich bij de voorstanders der goede zaak geschaard heeft. Men begint al van eene scheuring in de Democratische rangen te spreken en van een nieuw verbond tusschen de welgezinden van alle partijen tegen den stortvloed der nieuwigheden van de zoo genoemde progressieven, beter met den naam van fanatieken en demagogen bestempeld.

In de vergadering hebben de Heeren Orton, McArthur, Arnold en James S. Brown, leden van verschillende politieke partijen (de Heer Arnold namelijk is een Whig) het woord gevoerd. De Heer Brown heeft de zoogenaamde poor man's law en hare verderfelijke strekking met mannelijke welsprekendheid aan de kaak gesteld en het onderwerp zoodanig van alle zijden beschouwd, dat er geen schijn of schaduw ten voordeele van hetzelve in de gemoederen is overgebleven. De Heeren Arnold, Orton en McArthur hebben ieder op hun standpunt waardiglijk dezen politieken humbug bestreden en de regten van den nijveren burger en bijzonderen eigendom gehandhaafd.

Uw Dienaar en Vriend
Milwaukie, 17 Febr. G. v. STEENWIJK.

WASHINGTON'S GEBOORTEDAG.

Morgen is het het 119de jaarfeest van GEORGE WASHINGTON, de beroemde grondvester der Amerikaansche Onafhankelijkheid. Op den 22sten February 1732 werd hij geboren, in eene kleine town in Virginia, wien de Godin der Vrijheid verkozen had om de beschermengel der vrijheid te wezen, en voor wien de tyrannen der aarde van schrik zouden beven. Van zijne jeugd weten wij slechts weinig — maar hoe veel is opgesloten in de woorden zijner moeder, die, naar de vroege dagen haars zoons gevraagd wordende, trotschelijk antwoordde, "George was een goede jongen." Zij koesterde de liefde welke de Romeinsche CORNELIA, moeder der Gracchen, voor hare kinderen had, en zijn lofwaardig leven was niets dan de echo harer lessen.

In 1753, op den ouderdom van een en twintig jaren, vinden wij hem in dienst van Generaal Dinwiddie, en kort daarna als aide de camp bij Generaal Braddock, in de expeditie tegen de Indianen —en sporen hem op zijne levensbaan, op welke hij groote militaire talenten aan den dag legde, na— totdat hij in 1775 tot den aanzienlijken post van Opperbevelhebber des Amerikaanschen legers verheven werd.

In den onafhankelijkheids-oorlog won hij levendiger lauweren dan immer eenen Alexander kroonden, en in 1783, nadat de verklaring geteekend was, aan onze edele voorvaderen de regten verzekerende voor welke zij regtvaardiglijk streden en dapper vochten, deed hij afstand van eenen post, wier zuiverheid onbevlekt was door eene enkele daad, eenen officier en eenen patriot onwaardig.

In 1789 werd hij tot eerste President der Vereenigde Staten gekozen, welke betrekking hij opregtelijk en roemvol bekleedde voor vier jaren. In 1798 werd hij weder tot het bevel des legers geroepen, hetwelk hij slechts voor eenen korten tijd aanvaardde.

In 1799, op den ouderdom van 68 jaren werd hij naar een ander huis geroepen — weg genomen uit den boezem zijns lands, waar hij algemeen geacht en bemind was, om een' meer schitterende spheer te versieren—en eene natie werd in rouw gedompeld, — vrijheid weende over het graf van WASHINGTON, die "eerst was in oorlog, eerst in vrede en eerst was in de harten zijner landgenooten;"—van WASHINGTON, de grootste en beste man die op aarde geleefd heeft en wiens nagedachtenis in zegening blijven zal, wanneer het monument, nu voor hem opgerigt wordende, tot stof zal verteerd zijn—wiens naam zal geeerbiedigd worden totdat er "geen tijd meer zijn zal;" wij mogen met den geschiedschrijver uitroepen: "Wat een voorbeeld voor anderen die in dezelfde omstandigheid geplaatst zijn, om het schip van Staat eveneens te sturen, en dus doende hunne namen tot het einde der tijden te vereeuwigen en eenen zegen voor de menschheid te toonen!

☞ Wij zijn erkentelijk voor de ontvangst van den *Whig Almanak* voor 1851, uitgegeven door de heeren GREELEY & MCELRATH van de New-York *Tribune*. De tweede druk ziet nu het licht en de in den eersten druk ingeslopene drukfouten zijn thans verbeterd. Zij die in een kort bestek een duidelijk overzigt van het gouvernement der Ver. Staten, statistike opgaven, de tot dus verre voornaamste verrigtingen in het Congres gedurende deze tegenwoordige zitting en eene menigte andere wetenswaardige stukken van politischen aard lezen willen, moeten niet nalaten dit veel omvattend Staatkundig Jaarboekje aan te schaffen. De prijs is 12½ cents.

☞ Het zal onzen lezers niet onbekend zijn, dat de eer van de uitvinding der boekdrukkunst in dit land, zoo door Amerikanen als Duitschers, bijna uitsluitend aan *Faust* en *Guttenberg* toegekend en deze onzen landgenoot *Laurens Janszoon Koster* (die dezelve in 1423 te Haarlem uitvond) ontnomen wordt. Over eenigen tijd hebben wij de verkeerdheid van dat gevoelen aangetoond en wij verheugen ons dat anderen ons hierin ondersteunen. Zoo vinden wij in de St. Louis *Western Watchman* een lang artikel van de New-Orleans *Presbyterian*, dat zeer pleit voor onzen landgenoot als de uitvinder dier kunst, de aanleiding daartoe en de omstandigheden die daarbij hebben plaats gehad, alles overeenkomstig hetgene wij daaromtrent in onze jeugd reeds op de scholen geleerd hebben. Wij hopen, om de eer van den onsterfelijken *Koster*, dat dat artikel weerklank zal mogen vinden in de harten van hen, die omtrent deze op zich zelven eenvoudige doch in zijne gevolgen gewigtige zaak, niet goed zijn ingelicht.

☞ Den 31 Jan. l. l., is REUBEN A. DUNBAR voor het moedwillig vermoorden van zijne twee stief broertjes, oud 8 en 10 jaren, te Albany opgehangen. Zijne bekentenis is alom door de pers verspreid en uit dezelve blijkt, dat hij 't jongste kind in eenen boom opgehangen en den oudsten met een stuk hout eensklaps doodgeslagen heeft, om dus doende de eenige erfgenaam van zijns vaders vermogen te zijn. De ongelukkige was slechts 20 jaren oud en, ofschoon zijn jeugdig leven op het schavot eindigende, toonde hij toch eene ware boetvaardigheid over zijne gedane misdaad en bereid om de eeuwigheid in te gaan.

WETGEVENDE KAMER.

ASSEMBLY.—De bill ter afschaffing der doodstraf in dezen Staat is niet aangenomen.

De bill om de Bank questie aan de stem van het volk over te laten, is op verleden Woensdag, na eene warme discussie, aangenomen met 76 tegen 19 stemmen.

GOED NIEUWS.—Wij vernemen dat de heeren McCrea & Bell te Milwaukie pas een contract gesloten hebben met de directeuren van den Sheboygan en Fond du Lac planken weg, om tien mijlen meer van den weg te maken, makende in alles 20 mijlen;—het werk moet gereed zijn op den 1 October aanstaande. De geheele weg is nu onder contract, op omtrent twee mijlen na, welke de compagnie leggen zal.

SCHEEPVAART.—De booten Champion en Detroit, welke beide in het aanstaande saizoen tusschen Milwaukie, Sheboygan en Manitouwoc varen zullen, willen nog in deze maand hunne vaart beginnen, zoodra het ijs dit toelaat. De toebereidselen voor dezen zomer toonen aan, dat men een geregeld verkeer verwachten mag. De St. Louis zal de verbinding tusschen Nieuw Buffalo en Chicago, de Pacific en Sam Ward tusschen Nieuw Buffalo en Milwaukie en tusschen liggende plaatsen onderhouden, terwijl de schoone stoomboot Atlantic dagelijks direct tusschen Nieuw Buffalo en Milwaukie varen zal.

Nieuws per Telegraaf.

AANKOMST VAN DE STOOMBOOT

AFRICA.

Tijding van de Atlantic!

NEW-YORK, 17 Febr.

De *Atlantic* kwam den 23 Januarij te Cork (in Ierland) aan. Zij brak beide shafts (iets aan de machine) en verloor beide wielhuizen ten gevolge van eenen geweldigen orkaan toen zij 9 dagen uit was, en zeilde westelijk gedurende 6½ dagen, en voer toen op Cork aan. Zij huurde de Cambria om hare lading over te brengen welke den 4 aanstaande vertrekken zal. Men vreest dat het maanden zal duren om de aan hare machine toegebragte schade te herstellen. Hare mails en passagiers kwamen met de Afrika, welke heden alhier is aangekomen. Het scheepsvolk en de passagiers zijn alle wel.

WASHINGTON, 17. Febr.

HUIS,—Mr. Bayley vraagde consent om de algemeene Appropriatie Bill de speciale orde van morgen te maken, en voort te zetten tot dat zij afgehandeld is.

Mr. Stanley vroeg wat van de Rivier en Haven Bill komen zoude.

Mr. McLean zeide, dat de resolution haar zouden uitstellen.

Mr. Stanley sprak dit tegen.

Mr. Bayley stelde eene opheffing van de regelen voor, maar de motie ging niet door.

Het Huis ging in committee voor het geheel, op de Rivier en Haven Bill.

Jongste berigten uit Europa.

NEDERLAND.

'S GRAVENHAGE, 3 Jan. Ten gevolge der bezuinigingen in de Staatsuitgaven, die door de nieuwe begrooting worden in het werk gesteld, is er een Koninklijk besluit uitgevaardigd, waarbij de tractementen aan de verschillende gezanten toegelegd, aan eene beduidende vermindering zijn onderworpen, namelijk als volgt: Brussel 3000, Parijs 4000, Londen 8000, Weenen 2000, Berlijn 3000 en Petersburg 6000 guld. Daarentegen zijn die gezanten echter ontheven van de verpligting om aan hunne raden en secretarissen tafel en huisvesting te verstrekken (*Zond. Blad.*)

— Op voordragt van den minister van binnenl. zaken, is bij koninkl. beschikking het tractement van leden der gedeputeerde staten van *f* 1500 op *f* 1200 verminderd, zoo mede zijn er aanzienlijke vermindering in het fonds voor tractementen der ambtenaren vanhet provinciaal bestuur en op dat totonderhoudder provinciale gebouw.gebragt.

— Het collegie van raden en generaalmeesteren der munt heeft ter kennis gebragt, dat gedurende het jaar 1850 aan 's rijks munt zijn vervaardigd, voor rekening van het rijk: 1,855,209 rijksdaalders; 2,208,466 vijfentwintig-centsstukken; 7,274,862 tiencentstukken; 3,039,092 vijfcentsstukken; 2,000,400 halve cents. Voor rekening van bijzondere personen: 3,157,272 rijksdaalders, zijnde voor een gezamentlijk bedrag van *f*. 13,972,761,80, benevens eenige proefstukken van den dubbelen, enkelen en halven gouden Willem, den gulden en den halven gulden, met de beeldtenis van Z. M. *Willem III.*

AMSTERDAM, 3 Jan. Het dagblad de *Wekker* meldt, dat er zich meer dan *zestig* solicitanten voor de dienst als onderwijzer in Nederlandsch Indie hebben aangemeld, dat de voordragt van die onderwijzers geschied is, en dat men de benoeming spoedig te wachten heeft.

GRONINGEN, 6 Jan. Als eene bijzonderheid zijn wij verzocht te melden, dat er gedurende dit zachte saisoen in eenige tuinen alhier vruchtboomen staan, die ten vorigen jaren sterk hebben gedragen en thans wederom met nieuwe bladeren beginnen te prijken.—Verder vermelden wij, dat de weiden om deze stad een heerlijk aanzien hebben; het gras begint te groeijen en daar tusschen vertoonen zich bloemen, welke reeds zijn ontloken. Een paar landlieden, wonende een uur buiten deze stad, maakten op nieuwjaar hiervan gebruik, en zonden aan een' inwoner alhier tot geschenk eene menigte bloempjes, welke zij op hun land hadden geplukt. (*Gron. Ct.*)

— De regering heeft magtiging verleend om in de staatsgeschutgieterij, voor rekening der Nederlandsche Regering, elf kanonnen, elk van 5400 Nederlandsche ponden zwaarte, en eenentwintig houwitser-kanonnen, elk van 3100 Nederl. ponden te gieten.

— Bij Koninklijk besluit van den 25sten dezer is benoemd tot ontvanger der registratie en domeinen aan den Helder, de heer mr. J. D. QUINTUS, thans surnumerair der registratie in Groningen.

— In de *Lucifer, Akademische Courant*, leest men o. a. het volgende:

"Er wordt ons van uit 's Gravenhage het volgende berigt: In doorgaans goed onderrigte kringen fluistert men elkander in het oor, dat het denkbeeld zou geopperd zijn, om den *Hoogen Raad der Nederlanden* met al zijn ap-en dependenties van uit de residentie naar Utrecht te verplaatsen. Dat denkbeeld, zoo wij wel onderrigt zijn, moet zoo wel om staatkundige als om persoonlijke redenen nog al ingang vinden. Er is geen twijfel aan, of het zal te Utrecht met vreugde worden vernomen. Doch die vreugde zal aanmerkelijk worden getemperd, als men daar tevens verneemt, dat die geprojecteerde verplaatsing met de geprojecteerde opheffing van de Utrechtsche akademie in verband staat."

DUITSCHLAND.

WEENEN, 31 Dec. De voor eenige jaren overleden Russische prinses *Jadimerowski* maakte een aanzienlijk legaat aan twee tooneelspelers, van welke de een haar had doen lagchen en de ander hare tranen had doen vloeijen. Ziehier in welke bewoordingen zij haar voornemen dienaangaande had te kennen gegeven: "Gedurende verscheidene jaren de tooneelvoorstellingen bijgewoond en daar de eenig ware aandoeningen mijns levens ondervonden hebbende, heb ik besloten de beide personen te beloonen, aan wien ik twee genoegens van zoo tegenovergestelden aard heb te danken gehad. Dienvolgens is mijn wil, dat aan *Karatiguin*, die mij dikwerf zachte tranen heeft doen storten, de som van 50,000 roebels worde uitbetaald. Ik legateer voorts aan een jong acteur, wiens naam mij is ontgaan, maar dien men, zoo ik geloof, gemakkelijk in Frankrijk zal vinden, zijnde hij degeen, die den *Straatjongen van Parijs* op den schouwburg *Michel* heeft vertoond, de som van 30,000 roebels, als belooning voor het genoegen dat hij mij heeft verschaft." Deze zonderlinge testamentaire beschikking schijnt door de erfgenamen betwist te zijn.

ENGELAND.

LONDEN, 2 Jan. Te Liverpool heeft des morgens vroeg van den tweeden Kersdag het volgend zonderling voorval plaats gehad. Eenige gaauwdieven waren bezig in een magazijn van goud en zilver in te breken en daartoe een gat in een winkelluik te zagen, om zoo de binnengrendels te bereiken. Dit hoorde de winkelbediende, die alleen in huis was; hij stond stil op, voorzag zich van een touw met een' strik en bleef op de wacht staan. Het gat in het luik was weldra groot genoeg om aan eene hand en voorts aan een' arm van een' der gaauwdieven doorgang te verleenen; doch zoodra de bediende dien arm door het gat zag steken, sloeg hij er den strik om en hield het eind stevig vast. Nu maakte hij gerucht; maar de buren hoorden het niet, doch de dieven werden er door verschrikt; de gevangene riep zijne makkers toe, dat deze hem den arm zouden af kappen. doch het schijnt dat zij dit niet raadzaam oordeelden, uit vrees voor ontdekking en verraad; athans de winkelbediende hoorde allengs een doodsgereutel,— en alles werd stil.

Tegen den morgen zagen de voorbijgangers het vreemde schouwspel. De gaauwdief was door zijne makkers gedood met een' dolk, die nog in de wond des ongelukkigen stak. De bediende hield in huis den arm van het lijk nog ferm vast; hij maakte nu op nieuw gerucht en de zaak werd van beide zijden opgehelderd.—De trouwe jongeling heeft alzoo door zijne slimheid en tegenwoordigheid van geest zijn' meester voor eene groote schade behoed en zich zelven van een gewissen dood gevrijwaard.

GANSCH GENEZEN.

Een onzer burgers die gedurende eenige maanden met Rhumatiek bezocht geweest is, en een gedeelte van den tijd verpligt was om op krukken te loopen, beproefde onderscheidene remedien zonder effect; maar werd aangeraden om SLOAN's Zalf te beproeven, welke onmiddelijk hielp, en na het gebruik van twee doosjes was hij gansch genezen.

Sheboygan Mercury, Wis., 13 Oct. 1849.

☞ Zie Sloan's Advertentie in eene andere kolom.

CORRESPONDENTIE.

Mr. J. J. A. te A,—Er bestaat geen abuis; thans bekomt u nogmaals Nos. 58, 59 *en* 60.

Mr. G. J. B. te A.—Dank voor dat blad.

Mr. v.C.S. te B.— Ja, in de hoop op eene goede selectie. Kan UEd. ons informeren waar Mr. Wijnhamer is?

Hon. B.H.D. te B.—Uwen geeerden is wel ontvangen.

Rev. W. D.—Met dit nommer beginnen wij naar Westerlo te zenden en hopen nader van UEd. te hooren.

Mr. Jordaan te O.—Wij zijn daartoe door den heer K. verzocht en zullen ons niet verder met de zaak inlaten.

MARKTPRIJZEN.

(*Wekelijks nagezien en verbeterd.*)

SHEBOYGAN, Wis. den 21sten Februarij 1851.

Tarwe, per Bushel,		– 0,75	Meel, per Barrel,		– 5,00
Ind. Koren,	do.	– 50	Spek, per pond,		– 0,07
Rogge,	do.	– 0,50	Vleesch,	do.	– 0,06
Boekweit,	do.	– —	Boter,	do.	– 0,12
Garst,	do.	– 0,50	Reuzel,	do.	– 0,08
Haver,	do.	– 0,32	Kaas,	do.	– 0,07
Aardappelen,	do.	– 0,37	Eijeren, per dozijn,		– 0,12
Boonen,	do.	– 1,00	Hout, per cord,		– 1,25
Erwten,	do.	– 1,25	Hooi, per ton,		– 12,00

☞ 2⅜ Bushel is een Ned. mud; een barrel is 196 pond, een pond is omtrent 4½ ons Ned; een cord is 128 cub voeten; een ton is 2000 pond.

MENGELWERK.

Onlangs is gemeld, dat in eene provincie van China op nieuw een edict tegen de Christenen uitgevaardigd, maar ook reeds weder, op aanhouden van den Franschen gezant bij den Keizerlijken commissaris te Canton, ingetrokken is.

Gemeld edict, in September j. l. uitgevaardigd door *Wan*, ambtenaar van een' lageren rang, gouverneur van het beneden-departement van Kaying-chau, is merkwaardig, vooral omdat het de denkbeelden over het Christendom doet kennen van een beschaafd Chinees, woonachtig verre buiten den door Europeanen bezochten omtrek.

Men kan daaruit oordeelen over de moeijelijkheden, welke de verbreiding van het Evangelie in China ontmoet.

Het edict houdt o. a. het volgende in:

"Gij zult allen weten, dat Jezus, geboren ten tijde van Ngai-ti, van het vorstenhuis der Hans, in de schatting der menschen geen hoogeren rang moet innemen dan Hiva-teh (de vader der geneeskunde bij de Chinezen) en anderen, daar zijne eenige bekwaamheid was, de menschen te helpen door het genezen hunner kwalen. Het vermogen dat hij had, om eene bevolking van 3000 menschen te voeden met zeven brooden, is inderdaad niets meer dan de tooverij der Wijsgeeren (eene der drie erkende geleerde scholen in China); in andere opzigten had hij geene bijzondere verdiensten. Wat aangaat zijn' buitensporigen titel van *Heer die den hemel geschapen heeft*, herinnert u de vorsten, de keizers, de groote wijsgeeren, die de beschaving verspreidden en de dienaren des hemels waren duizend en tienduizend jaren voor Jezus. Houdt voor zeker dat de onderscheidene landen, aan gene zijde der zee gelegen, van het begin der wereld af, vorsten hebben gehad, inwoners, regeringsvormen en wetten om de misdaad te straffen: hoe kan men dan zeggen dat van dat alles niets bestond voor dat Jezus op aarde verscheen om het een en ander te scheppen ten tijde van het vorstenhuis der Hans?

.... "Deze leer (de Christelijke) beweert ook, dat zij de deugd aanmoedigt en de ondeugd te keer gaat: maar in dien geest hebben ook onze geleerden altijd gesproken. De leer, dat zij, welke gelooven aan den Heer des Hemels, zullen zalig zijn en hunne geesten na den dood ten hemel zullen varen, terwijl de ongeloovigen alle ellende zullen lijden, en hunne geesten na den dood zullen veroordeeld worden tot eeuwige gevangenis in de hel,—deze leer zegt juist hetzelfde als Wu-San-Sz: "Die goed zijn voor mij, zijn goed; die boos zijn voor mij, zijn boos." Onderstelt dat lieden die gelooven aan den Heer des Hemels, dieven zijn of booswichten; en evenwel worden zij zalig; terwijl die welke niet hebben geloofd, hoewel regtschapen en verdienstelijk, alle veroordeeld zijn tot de ellende. Dat is inderdaad de goddelijke ordening, die de deugd beloont en de ondeugd straft, omkeeren. Zulk eene leer is verwoestend voor de begrippen van zedelijkheid, welke de Hemel ons leert.

"Verder zijn de woorden *paleis des hemels* en *gevangenis der hel* letterdieverijen uit de slechtste boeken van het Boeddhisme; en evenwel verachten de Christenen de secte der Boeddhisten als lieden die de eeuwige gevangenis in de hel wacht. De kruisiging van Jezus bij levenden lijve is, gelijk hetgeen de Boeddhisten verhalen van den boom met de drie degens en van den berg van wapens der hel, volstrekt onbewijsbaar.

"Men zal ook weten dat van alle de natien aan gene zijde der zeeen, geene zoozeer aan den Heer des Hemels gelooft als Duitschland: en evenwel zijn aldaar alle maatschappelijke en staatkundige banden losgescheurd; de magt van Duitschland is geknakt, en deszelfs grondgebied is meermalen onder vreemden verdeeld. Waarom dan, dewijl het immers gelooft aan den Heer des Hemels, is het geluk niet aan Duitschland gegeven?

"Onder de landen, die niet gelooven aan den Heer des Hemels, kan geen zich gelijk stellen met Japan. Op de kaai der Japansche haven die voor buitelanders openstaat, is een crucifix ingebeiteld, en elk koopman die aldaar aanlandt en niet, zoodra hij aan wal komt, dit beeld met voeten treedt, wordt onmiddelijk onthoofd, ten einde anderen tot waarschuwing te strekken. Buitendien is aan de stads poort, onder den drempel, een beeld van Jezus begraven, opdat het dagelijks vertreden worde: en evenwel houdt dit rijk nu reeds tweeduizend jaren stand. Waarom dan is het niet door den Heer des Hemels met eene verschrikkelijke straf bezocht geworden? Dit bewijst dat de Hem toegeschrevene magt om gelukkig of ongelukkig te maken, eene fabel is zonder grond; het komt eenvoudig hierop neer, dat de onbeschaafde lieden in dit leven aan de graven hunner voorouders de verschuldigde offeranden, de wierook, de voorgeschreven plengoffers ontbouden, en na hunnen dood zullen zij, op hunne beurt, blinde schimmen zijn, onderworpen, behalve aan de zoo even genoemde onthoudingen, aan de straf van te branden tot hun gebeente in asch verteerd is. Welk heil kan dan zoodanig eene heilleer aanbrengen?"

De Koning Tu Duc van *Cochinchina* heeft bij 't aanvaarden der regering een besluit uitgevaardigd, inhoudende: 1) dat ieder Cochinchinees, die van Christelijke gevoelens aangeklaagd wordt en ze niet wil verzaken, 100 stokslagen ontvangt; 2) een inboorling, die priester is en zijne Christelijke belijdenis niet wil verzaken, wordt met de woorden "valsche godsdienst" op beide wangen gebrandmerkt en in eene binnenlandsche vesting opgesloten; 3) het aanhouden van een' Europeschen zendeling wordt met *f* 1500 beloond, de zendeling in zee verdronken.

☞ De abonnements-prijs op den Sheboygan *Nieuwsbode* is slechts EEN DOLLAR EN VIJFTIG CENTS per jaar, of nog *geen drie cents* per week! Zij die wenschen in te teekenen, hebben slechts het geld in een brief te sluiten [franco] aan J. QUINTUS.
Sheboygan, Wis.

Agenten voor den Nieuwsbode.

De volgende heeren zijn zoo vriendelijk het agentschap op zich te nemen, inteekenings-gelden voor dit blad te ontvangen en met de namen op te zenden:

Den Heer I. R. Muller, town Lima.
„ P. Souffrouw, town Holland.
„ J. I. van Keulen, dito.
„ A. van Ingen, Sheboygan Falls.
„ W. Plocker, Fairwater.
„ J. J. van de Plassche, *Milwaukie.*
„ H. van der Kolk, Chicago.
„ G. J. Beckers, Albany.
„ J. G. Wijnhamer, Buffalo.
„ I. C. Brinkman, Cincinnati.
„ J. van den Hoek, Zeeland, *Mich.*
„ L. Doege, Ravenna, dito.
„ C. Schoemaker, St. Louis.
„ H. J. Hasebroek, Pella, Iowa.
„ J. Bruijnooge, Pickelville, N. Y.
„ V. B. Palmer, voor de steden New-York, Boston en Philadelphia.

Meer heeren zich hiermede willende belasten, zoo zal het den uitgever aangenaam zijn hunne namen ter plaatsing op deze lijst te vernemen.